

Vladimir
Memon

**Pet
moralističnih
spisov**

KRISTALI

za N.

Kamor se peljejo veter in ceste vse same, spod brez
tečejo beli kristali v pristane; ples luščijo z iker in kres!
Zemlje se križajo s težo daljave po žicah, kot črka na čistih dlaneh
bliska nemir elektronov v notčah, svetle signale žge in prah po saneh!

Kar z osivelim učiteljem družī v sreči, nesreči omamljeni sneg,
kar z vasovanjem kristalu prisluži zvēne ogrlic in nosi na breg,
tiho odnašajo reke pod morja, da se med tisoč predmeti zgubi,
kar se pred zvoki lovi z dna obzorja, in s ptičem pod krili med sanje zbeži.

Slišiš z obale priklicane vale — nizaj na niti galebov šepet!
Nosiš zastale odmevov kristale — ljubi besede omamljeni splet!
Kakor zorenje rojeva hitenje zemlje, ki v nedrih z oblaki ravná,
kakor življenje zariše kipenje igre, ki v krogu vezí pne z nebá.

Nosijo v prsih zgubljeni kristali grublje, ki dolgo gorijo smeje,
s trave kričijo pobegle daljave in v megli zvenijo lesóvi molčé.

**KOKOSOVI
POLJUBČKI**

za Z.

Prijel sem bel cvet, prijel za roke in za noge
in odpel razbarvano sled z ogledala samot. Božal sem ženske noči.
Boli! Bollii. Z ogledala kapljá tekočina srebra na preproge.
Gorrii! Streha — stena hrešči! Drevje beži pod udarci do proge.

Skoz pajčevine odpirajo mline. Vzcvetelo je jezero spodaj
in zgoraj se smeje oblak. Ha HHa HHaa Na tla, na tla!
Vojsko odnašajo ptiči na jug. Vse prezgodaj
na nebu, šepeče v galebu. Naprodaj gre sled. Votli bambus gorí bela dna.

Kot pelikan srkam pod krila potí. Pod mano so tropi,
les brenčí, kamen razgrinja tkanino čez lica neveste.
Glej smrti zagate — kot kriki z gorà se gubijo! V obzorja smeh stopi.
Klovna — in branjene brate! Bled zvezdogled strelja tišino pod mlečnate
ceste.

Uličja kradejo z rok mojega zla preparate. Kot kamen sem gol
in kot bilka sem plamen. Slepá peresa zapletam med slamnate svate.

BESEDE

za V.

Na trgu obglavljajo konje, možé. Otrplih obrazov besede molčijo. Strah.
Fleš aparatov beleži strast gonje; s pločnika časniki misel držijo. Prah
se dotakne lakirane skorje, ki poka na vratih razsutih omar.
Listi se s peskom poženejo v morje — črke se smejejo valu prevar.

Misli razmočijo slane daljave, bel horizont jih pokličé v pristane —
smeha. Tišine zabave. Kot parnik zarezéjo vode norosti, kot konji hitijo v
poljane —
greha. Razvrata modrosti. Kot veter, ki ljubi se z žensko nebá
ližejo steze peresa. Plesa! Pod palmovci spijo, ko bdijo na svodom srebrá.

Z daljnovoda kapljajo elektroni napoja, kraj s črko se drzno igra.
votline izdolbejo jedro naboja in z urami bijejo v ritmu srcá.
Plošče ledenih obokov molčijo; spodaj rodijo se želje ukan —
da z ničá besed eletrarne plodijo med liste papirja dvoran.

Tipalke sledov se v ustih daljave poiščejo s svetom v korenih pragóv.
Med vzroke zvonov si odmevajo stave, ko z dežja izpirajo niti strahóv.

BEDUIN

za M.

Z dna reke kapljá senca izpraznjene izbe in tiska pod skorjo globoke
sledove vozá.

Leseni zvonovi. Otroci se kopajo v soku nemira — ljubezen.
Belih ur tihi plazovi. Pajki lezejo po njej, rojevajoči ženi; kruh léžejo
v strd medenice — bolezen.

Ognjemet pajčevin drsi med mehkomrene risbe, ko lušči s kovin bolečine
morjá.

S spodnjega dna odprta fontana šprica možgane na štiri strani.
Zvoka širine jo kličejo; rojstev dvorana — a v kapniku klijejo smrti
slastí.

Žametne plošče krasijo nje mlahava stegna — kri teče z dneva belih
brazgotin.

Skoz glavo poženejo palmovi listi in megla zakorenini otroke pod
prašnike min.

Smeh operuti kesanje otroka, ko v bliskih požene med misli razvrat.
Steklene snežinke s samote otoka. Zaslul ledenik, ki se toči v pomlad.
Lasjé mladih mater drsijo pod ogenj. Jeklene kresnice prikljejo s smol.
Plamen plodeče narave pravice. Povodenj nemira. Resnice pomol.

Stara pohišтва raznašajo vode. Kazalci si bijejo vetra spomin.
Mrzla daljava sesá daljnovode — z brega pa smeje se nag beduin.

MENIH

za S.

Misli daljave si misli menih, ki s kletke starosti zre smeh samostana;
z vetrom obale zaplodil bi stih, z omamo norosti skríl mir valobrana.
Pod črko veselja poljane nemir? V knjigi gorijo mostovi letenja?
Nevihta asfalta poišče mu smer, če zvoke loví z aparatom bedenja?

Skoz bičje vprašanj se pretiskajo ranjene roke hotenja
in prašniki sanj se bojijo. Molčijo mar sloke podobe življenja?
Zavese snegá zatemnijo razlike in ribe se skrijejo v senco pristana,
kjer gnezdiyo sidra premehke oblike. Pod kamnom se skrči razmišljanj
dvorana.

Kras zažarí. Otoki se skrijejo v masko nebá. Hrast zaigrá
muziko lačnega trnja. Z zrnja drsijo intarzije. Slà.
Mišice tržejo strupi močí. Bolezen zavrtá globoke vrtine in zbada skoz
jeklo robače.
Ženske si noč poželi — kakor skoz polt zdravila slastí vprašanja budijo
smeh kače.

Starec stoji pred zidom graščine in spodaj ga kliče obala.
S trave nabira sokove veščine; a v celico vrne ga trdnost signala.